

Rèquiem

Un relat de: [Robert Bavastell](#)

Es desfeia el sol endormiscat, sota un llençol de núvols que es gronxaven amb mandra sobre els verds camps del meu petit món. S'entreveia en un racó del cel, el blau de la nit obrint-se pas. I jo restava quiet encara al mateix lloc.

L'olor tendre del record havia quedat surant en l'aire i les llàgrimes, encara tímides, anunciaven amargor.

El buit profund de la solitud va omplir el meu espai... i el teu, posant una pesada llosa sobre el temps viscut a les fosques i en secret.

Ja res, mai més seria igual. Res donaria la dolçor suau de les paraules estimades. Res esdevindria realitat.

Vas marxar una tarda d'estiu. I encara et recordo.